

Arrest

nr. 234 809 van 2 april 2020

in de zaken RvV X / IV - RvV X / IV - RvV X / IV - X / IV - X / IV

Inzake:

1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gelet op de arresten nr. X, nr. X, nr. X, nr. X en nr. X van 4 december 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, vader X luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Cali (departement Valle del Cauca). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Colombia. U bent geboren op 24 april 1968. Uw vrouw (M.P.H.P.; CG X & O.V. X), uw zonen (H.G.H.; CG X & O.V. X + A.G.H.; CG X & O.V. X) en uw dochter (J.L.G.H.; CG X & O.V. X) verblijven ook in België.

U was werkzaam in een garage waar ze sleutelden aan vracht- en bestelwagens. U was verantwoordelijk voor het transporteren van voertuigen van de klanten naar de garage en terug. Einde juni 2016 kwamen op een dag leden van de bende Los Rastrojos naar de garage en eisten ze van u om bestelwagens uit te lenen. U weigerde dit.

Ongeveer een week later, u was op het weg naar het werk, begonnen twee personen op motorfietsen u te achtervolgen en te beschieten. U kon ontsnappen, reed verder naar het werk en legde alles uit aan uw baas. U lichtte 's avonds uw familieleden in en ging nog vier dagen werken vooraleer ontslag te nemen.

Uit veiligheidsoverwegingen besloot u Colombia te verlaten. U verliet op 3 augustus 2016 Colombia en reisde naar Israël, waar een zus van uw vrouw woont. Gezien uw visum voor dat land ging vervallen, reisde u op 19 oktober 2016 naar België, waar twee zussen van u al minstens vijftientig jaar wonen. U diende op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2017 werd uw dochter door twee mannen op straat aangesproken. Ze vroegen naar u. Uw dochter ging hierna klacht indienen bij de politie. Hierna verliet ze Colombia en diende ze op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

In september 2017 verliet ook uw zoon H.G.H. Colombia. Hij diende op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2018 verlieten uw zoon A.G.H. en uw vrouw samen Colombia. Op 28 maart 2018 dienden ze een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden vermoord door de bende Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familie jullie paspoorten, enkele militaire kaarten, rijbewijzen, identiteitskaarten en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u en uw familieleden verklaren te hebben gehad met een bende. Vooreerst dient te worden gewezen op tal van tegenstrijdigheden die doorheen jullie verklaringen lopen. Uzelf verklaart dat u in juni 2016 werd benaderd in de garage waar u werkte door twee mannen en dat u ongeveer een week later, nog steeds in juni, werd beschoten toen u op de motorfiets zat op weg naar het werk (CGVS, p.7 & 10). Uw zoon H.G.H. stelt daarentegen dat u werd beschoten in juli 2016 en weet opvallend genoeg niet te zeggen hoeveel tijd er tussen de twee gebeurtenissen zou hebben gezeten (CGVS, H.G.H. CG X, p.3 & 4). Verder dient te worden opgemerkt dat uzelf bij de DVZ nog verklaarde dat er een maand tussen de beweerde gebeurtenissen zat (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Uw eigen vrouw weet verder niet te zeggen of u zou zijn benaderd door één of twee personen (M.P.H.P. CG X, p.4). U en uw vrouw verklaren verder dat u de avond van de aanval samen zou hebben gezeten met uw kinderen en hen te hebben ingelicht (CGVS, p.11 & M.P.H.P. CG X, p.4). H.G.H. daarentegen stelt dat u hem pas enkele dagen na de beweerde aanval zou hebben geïnformeerd (CGVS, H.G.H. CG X, p.6). Hoewel u verklaart de dag na het beweerde schietincident te zijn gaan werken en denkt na nog zo'n vier dagen definitief te zijn gestopt (CGVS, p.11), verklaart uw dochter dat u eerst een week thuis bleef om dan nog twee of drie weken te gaan werken (CGVS L.J.G.H., p.3). A.G.H. stelt dan weer dat u helemaal niet meer ging werken na het beweerde schietincident (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.11). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van jullie asielsrelaas in zeer ernstige mate.

Ook wat andere zaken betreft blijken jullie verklaringen weinig coherent. A.G.H. verklaart dat hij het huis verliet samen met uw vrouw, uw dochter en haar kind, enkele dagen nadat uw dochter benaderd

werd door jullie belagers (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.9). H.G.H. stelt nochtans dat zij reeds bij uw tante begonnen in te trekken na uw vertrek (CGVS, H.G.H. CG 17/19004, p.5). Waar uw vrouw verklaart dat ze bij haar vertrek uit Colombia zo'n anderhalve maand bij uw moeder verbleef met A.G.H., verklaart A.G.H. dat het om twee of drie weken ging (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.8). Uzelf heeft er bevreemdend genoeg het raden naar bij wie uw familieleden eerst en het laatste zouden zijn ingetrokken (CGVS, p.13). Uw dochter verklaart verder dat ze werd benaderd door twee mannen op twee motorfietsen (CGVS L.J.G.H., p.4), hoewel A.G.H. het heeft over twee mannen op één motorfiets (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.13). Uzelf weet niet met zekerheid te zeggen of het één of twee motorfietsen zouden geweest zijn (CGVS, p.12). Hoewel u denkt dat ze niet gewapend waren (CGVS, p.12), blijkt uw dochter te verklaren dat dit zagezegd wel het geval was (CGVS L.J.G.H., p.4). Dat u en uw familieleden zich over tal van essentiële zaken blijven tegenspreken, wijst erop dat u in werkelijkheid geen problemen kende met een bende.

Verder wordt gewezen op de gebrekkige kennis van uw zoon A.G.H.. Hij heeft er het raden naar hoeveel personen de eerste keer naar de garage zouden zijn gekomen, weet niet of u de enige aanwezige zou zijn geweest en of ze u al dan niet bedreigd zouden hebben (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.9 & 10). Van de omstandigheden van het beweerde schietincident weet hij ook al opvallend weinig. Hij weet niet te zeggen met hoeveel personen ze waren, niet of ze gemaskerd zouden zijn geweest, niet of ze u toen ook bedreigden noch of ze wagens stalen (CGVS GUTIERREZ HURTADO, A.G.H. CG 18/12519, p.10 & 11). Bovendien spreekt hij u opnieuw tegen. Hij verklaarde dat de mannen die u de eerste keer zouden benaderd hebben gewapend waren, hoewel u stelt van niet (CGVS, p.8 & CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.9). Hoewel u verklaarde dat ze u nadien op straat beschoten, verklaart A.G.H. dan weer dat de aanval zou hebben plaatsgevonden in de garage waar u werkte (CGVS, A.G.H. CG 18/12519, p.10). De gebrekkige kennis van uw zoon lijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas te bevestigen.

Het gesolliciteerde karakter van de neergelegde klachtbrief springt verder in het oog. Uw dochter verklaart dat ze klacht ging indienen omdat ze benaderd werd door jullie belagers, maar dat ze daarbij geen melding maakte van de naam van de bende omdat de politie corrupt zou zijn en banden heeft met de bendes (CGVS L.J.G.H., p.4 & 5). Deze verklaring verbaast. Indien dit werkelijk de reden zou zijn dat uw dochter de naam onvermeld liet, kan men verwachten dat ze dan geheel geen klacht zou indienen. De bewijswaarde van deze klacht is bovendien nihil. Zo staat letterlijk te lezen dat dit document werd opgesteld op basis van de verklaringen van uw dochter (CGVS L.J.G.H., p.6 & 7). Bovendien blijkt na vertaling dat er geen melding gemaakt wordt als zou u zijn beschoten geweest, hoewel uw dochter stelt dat ze dit wel vermeldde. Haar verklaring dat de politie uw problemen niet wou noteren omdat u hier zelf geen klacht van indienende is weinig serieus (CGVS L.J.G.H., p.5). Men kan verwachten dat de politie dergelijke zaken wel degelijk zou noteren, indien waarachtig.

Nog andere zaken wijzen erop dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen. Zo is het volstrekt onlogisch dat u een eis van de volgens u grootste bende van Colombia zou hebben geweigerd en hierna niet de nodige veiligheidsmaatregelen inlast. Integendeel, u verklaart dezelfde weg naar het werk te hebben genomen en geen veiligheidsmaatregelen te hebben ingelast omdat u dacht dat het niet erger zou worden (CGVS, p.9 & 10). Het verbaast bovendien dat u zou worden beschoten maar dat u niet eens zou zijn geraakt. Na het beweerde schietincident zou u nog zijn gaan werken, hoewel men kan verwachten dat iemand dat in dergelijke situatie niet meer doet. Daarnaast hadden u en uw familieleden klaarblijkelijk geen haast om Colombia te verlaten. U verklaart pas twintig dagen na het beweerde incident een paspoort te zijn gaan halen (CGVS, p.11), en verliet op 3 augustus 2016, een dikke maand na de beweerde feiten pas Colombia. Uw dochter zou benaderd zijn geweest begin februari 2017 maar ook zij zou pas een maand later Colombia hebben verlaten. Sterker, A.G.H. en uw moeder verlieten Colombia pas anderhalf jaar na uw beweerde problemen. Dat uzelf bovendien geen haast had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen relativeert verder uw ingeroepen vrees. U kwam in België aan op 26 oktober 2016 maar diende pas op 23 maart 2017 een verzoek in. Tot slot dient nog te worden gewezen op de vaststelling dat u zich ook wat andere zaken niet betrouwbaar opstelt. Zo wordt u gevraagd of u voor het neergelegde paspoort nog een ander paspoort hebt gehad en antwoordt u van niet (CGVS, p.3). Nochtans bleek u in het kader van een aanvraag voor een visum om naar België te komen (die u werd geweigerd), in het bezit van een paspoort dat geldig was tot 2015 (zie administratief dossier). Dit komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met een bende. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie identiteitskaarten, paspoorten, militaire kaarten en rijbewijzen bevestigen jullie identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Zoals hierboven reeds werd aangetoond, is de bewijswaarde van de

klachtbrief nihil. Dergelijk document weet uw relaas bovendien slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Cali in het departement Valle del Cauca te worden beoordeeld.

Zoals reeds werd vermeld speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk af op het platteland en wordt het geweld in de (groot)steden, zoals Cali, vooral gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er burgers in de stad Cali in het departement Valle del Cauca actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster, moeder M.P.H.P., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Barranquilla (departement Atlántico). U bent geboren op 6 januari 1967. Toen u vijf jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar Cali (departement Valle del Cauca). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Colombia. Uw man (J.G.G.; CG 17/12253 & O.V. 5.799.776), uw zonen (H.G.H.; CG 17/19004 & O.V. 8.512.317 + A.G.H.; CG 18/12519 & O.V. 8.612.778) en uw dochter (L.J.G.H.; CG 17/12266 & O.V. 8.411.830) verblijven ook in België.

Uw man was werkzaam in een garage waar ze sleutelden aan vracht- en bestelwagens. Hij was verantwoordelijk voor het transporteren van voertuigen van de klanten naar de garage en terug. Einde juni 2016 kwamen op een dag leden van de bende Los Rastrojos naar de garage en eisten ze van hem om bestelwagens uit te lenen. Hij weigerde dit.

Ongeveer een week later, hij was op het weg naar het werk, begonnen twee personen op motorfietsen hem te achtervolgen en te beschieten. Hij kon ontsnappen, reed verder naar het werk en legde alles uit aan zijn baas. Diezelfde dag lichtte hij u en uw kinderen in over het schietincident. Enkele dagen later stopte hij met werken.

Uit veiligheidsoverwegingen besloot hij Colombia te verlaten. Hij verliet op 3 augustus 2016 Colombia en reisde naar Israël, waar een zus van u woont. Op 19 oktober 2016 reisde uw man naar België, waar twee zussen van hem al minstens vijftientig jaar wonen. Hij diende op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2017 werd uw dochter door twee mannen op straat aangesproken. Ze vroegen naar uw man. Uw dochter ging hierna klacht indienen bij de politie. Ze verliet Colombia op 9 maart 2017 samen met haar dochter en op 23 maart 2017 diende ze een verzoek om internationale bescherming in.

In september 2017 verliet ook uw zoon H.G.H. Colombia. Hij diende op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2018 verliet u Colombia samen met uw zoon A.G.H.. Op 28 maart 2018 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden gevisieerd door de bende Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familie jullie paspoorten, enkele militaire kaarten, rijbewijzen, identiteitskaarten en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man J.G.G. (CG 17/12253 & O.V. 5.799.776) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofdte van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake tweede verzoeker, oudste zoon H.G.H., luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Cali (departement Valle del Cauca). U bent geboren op 22 januari 1988. Uw vader (J.G.G.; CG 17/12253 & O.V. 5.799.776), uw moeder (M.P.H.P.; CG 18/12518 & O.V. 8.612.772), uw broer (A.G.H.; CG 18/12519 & O.V. 8.612.778) en uw zus (L.J.G.H.; CG 17/12266 & O.V. 8.411.830) verblijven ook in België.

Uw vader was werkzaam in een garage waar ze sleutelden aan vracht- en bestelwagens. Hij was verantwoordelijk voor het transporteren van voertuigen van de klanten naar de garage en terug. Op een dag kwamen leden van de bende Los Rastrojos naar de garage en eisten ze van hem om bestelwagens uit te lenen. Hij weigerde dit.

Enige tijd later, uw vader was op het weg naar het werk, begonnen twee personen op motorfietsen hem te achtervolgen en te beschieten. Hij kon ontsnappen, reed verder naar het werk en legde alles uit aan zijn baas. Uit veiligheidsoverwegingen besloot hij Colombia te verlaten. Hij verliet op 3 augustus 2016 Colombia en reisde naar Israël, waar een zus van uw moeder woont. Op 19 oktober 2016 reisde uw vader naar België, waar twee zussen van hem al minstens vijftientig jaar wonen. Hij diende op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2017 werd uw zus door twee mannen op straat aangesproken. Ze vroegen naar uw vader. Uw zus ging hierna klacht indienen bij de politie. Ze verliet Colombia op 9 maart 2017 samen met haar dochter en op 23 maart 2017 diende ze een verzoek om internationale bescherming in.

In september 2017 verliet ook u Colombia. U diende op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2018 verlieten uw broer A.G.H. en uw moeder samen Colombia. Op 28 maart 2018 dienden ze een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden gevisieerd door de bende Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familie jullie paspoorten, enkele militaire kaarten, rijbewijzen, identiteitskaarten en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw vader J.G.G. (CG 17/12253 & O.V. 5.799.776) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw vader werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing inzake derde verzoeker, jongste zoon A.G.H., luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Cali (departement Valle del Cauca). Hier woonde u tot aan uw vertrek naar België. U bent geboren op 27 november 1998. Uw vader (J.G.G.; CG 17/12253 & O.V. 5.799.776), uw moeder (M.P.H.P.; CG 18/12518 & O.V. 8.612.772), uw broer (H.G.H.; CG 17/19004 & O.V. 8.512.317) en uw zus (L.J.G.H.; CG 17/12266 & O.V. 8.411.830) verblijven ook in België. Uw vader werkte in een autogarage. Hij transporteerde wagens van klanten naar de garage en terug. Op een dag kwamen leden van de bende Los Rastrojos naar de garage waar uw vader werkte en eisten wagens. Uw vader weigerde dit.

Ongeveer een week later vond een aanval plaats op uw vader in de garage waar hij werkte, waarbij u denkt dat ze hem beschoten. Uw vader besloot het land te verlaten. Einde 2016, zo'n anderhalve maand tot twee maanden na de aanval, verliet uw vader Colombia en reisde naar Israël, waar familie van uw

moeder woont. Na vier maanden ontving uw vader het nieuws dat hij onderdak kon krijgen bij zijn zussen in België. Hij kwam naar België en diende hier op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Begin 2017 werd uw zus door twee mannen op een motorfiets in de omgeving van jullie woning in Cali tegengehouden. Ze bedreigden haar en vroegen naar uw vader. Ze reden uiteindelijk weg. Uw zus ging klacht indienen bij de politie, en verliet samen met u en de rest van uw gezin jullie ouderlijk huis uit veiligheidsoverwegingen. Begin 2017 verliet uw zus met haar dochter Colombia en kwamen ze naar België, waar uw zus op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In september 2017 verliet uw broer Colombia en diende op 29 november 2017 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2018 verliet u samen met uw moeder Colombia per vliegtuig. Met een transit in Madrid kwamen jullie de volgende dag in België aan, waar jullie op 28 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden gevisieerd door de bende Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familie jullie paspoorten, enkele militaire kaarten, rijbewijzen, identiteitskaarten en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw vader J.G.G. (CG 17/12253 & O.V. 5.799.776) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofd van uw vader werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, dochter L.J.G.H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Cali (departement Valle del Cauca). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Colombia. U bent geboren op 22 augustus 1989. Uw vader (J.G.G.; CG 17/12253 & O.V. 5.799.776), uw moeder (M.P.H.P.; CG 18/12518 & O.V. 8.612.772) en uw broers (H.G.H.; CG 17/19004 & O.V. 8.512.317 + A.G.H.; CG 18/12519 & O.V. 8.612.778) verblijven ook in België. Ook uw dochter Bianca, geboren op 19 februari 2012, bevindt zich bij u in België.

Uw vader was werkzaam in een garage waar ze sleutelden aan vracht- en bestelwagens. Hij was verantwoordelijk voor het transporteren van voertuigen van de klanten naar de garage en terug. Einde juni 2016 kwamen op een dag leden van de bende Los Rastrojos naar de garage en eisten ze van hem om bestelwagens uit te lenen. Hij weigerde dit.

Ongeveer een week later, hij was op het weg naar het werk, begonnen twee personen op motorfietsen hem te achtervolgen en te beschieten. Hij kon ontsnappen, reed verder naar het werk en legde alles uit aan zijn baas. Hij ging een week niet werken, werkte dan nog enkele weken om vervolgens definitief te stoppen.

Uit veiligheidsoverwegingen besloot hij Colombia te verlaten. Hij verliet op 3 augustus 2016 Colombia en reisde naar Israël, waar een zus van uw moeder woont. Op 19 oktober 2016 reisde uw vader naar België, waar twee zussen van hem al minstens vijfentwintig jaar wonen. Hij diende op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2017 werd u door twee mannen op straat aangesproken. Ze vroegen naar uw vader. U ging hierna klacht indienen bij de politie. U verliet Colombia op 9 maart 2017 samen met uw dochter en op 23 maart 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In september 2017 verliet ook uw broer H.G.H. Colombia. Hij diende op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2018 verlieten uw broer A.G.H. en uw moeder samen Colombia. Op 28 maart 2018 dienden ze een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia, waar u vreest te worden gevisieerd door de bende Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familie jullie paspoorten, enkele militaire kaarten, rijbewijzen, identiteitskaarten en een klachtbrief neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw vader J.G.G. (CG 17/12253 & O.V. 5.799.776) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw vader werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen vijf verzoekschriften met dezelfde middelen ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de vijf beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 11 april 2019 in een eerste middel een schending aan "van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet".

Ze stellen dat verzoeker in Colombia "ernstige bedreigingen" heeft ondergaan, die gebonden zijn aan het Vluchtelingenverdrag en waartegen hij geen bescherming kan krijgen van "zijn eigen overheden, die een zeer geringe controle hebben over de regio". Ze wijzen op "verschillende objectieve bronnen [die] bevestigen dat de gewapende groep Los Rastrojos, dewelke onder andere ook in de departement en stad van verzoeker aanwezig en actief is, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker". Ze citeren dienaangaande uit "de Canada Board of Refugee and Immigration verslag "Colombia: The presence and activities of Los Rastrojos, including in Buenaventura; information on their relationship with the Gaitanist Self-Defense Forces of Colombia (Autodefensas Gaitanistas de Colombia, AGC) [also known as Gulf Clan (Clan del Golfo) or Úsuga Clan (Clan Úsuga), and formerly known as Los Urabenos]"; state response (2017-April 2018)" en "het UNHCR-rapport « Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia » (p11)". Ze menen dat verzoeker *prima facie* een nood aan internationale bescherming heeft "in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin".

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de vluchtelingenstatus, het voordeel van de twijfel, de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal en de subsidiaire bescherming.

Volgens hen *“twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit een stad waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en de regering”*. Ze herhalen dat *“verschillende objectieve bronnen”* bevestigen dat *“de gewapende groep Los Rastrojos, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker”*, dat *“de Rastrojos en andere gewapende groepen burgers tot doelwit nemen”*, dat het aantal moorden in de stad van verzoeker, Cali, tweemaal hoger is dan het nationaal gemiddelde, *“wat in Colombia veel betekend is”*, en dat de stad de 28ste gevaarlijkste stad ter wereld is, volgens een verslag van de organisatie *“Consejo ciudadano para la seguridad publica y justicia pénal (CCSPJP) (zie Coi Focus-“République de Colombie: situation sécuritaire” van juni 2018, p28, in het administratief dossier)”*.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan *“van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikelen 48/6, §5, en 62 van de Vreemdelingenwet en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker bevestigt dat hij in juni 2016 *“door 2 personen aangevallen werd”* en dat eerste verzoekster M.P.H.P. *“tijdens haar gehoor niet zeker [was] of verzoeker door 1 of 2 personen aangevallen werd, omdat ze sterk gestresseerd was”*.

Ze leggen uit dat de ouders hun kinderen de avond van de aanval hebben ingelicht, behalve H.G.H., die *“niet altijd samen met hen woonde”* en die aldus *“een paar dagen na de aanval op de hoogte [werd] gesteld omdat hij op dezelfde avond niet thuis was met de rest van zijn familie”*.

Wat de datum van verzoekers terugkeer naar zijn werkplaats betreft, verduidelijken verzoekers *“dat hij inderdaad terug ging de dag na de aanval, maar naar een week min of meer besloot om niet meer terug te gaan en te stoppen met het werken”*.

Aangaande de verblijfplaatsen van de familie na verzoekers vertrek, benadrukken ze *“dat zijn familie hem uitgelegd heeft dat ze vanaf mid februari 2017 elke 15 dagen tot maand van woonplaats veranderden”*, met name *“op beurt bij het huis van de moeder van verzoeker en bij 3 tanten”*.

Wat de bedreigingen tegen tweede verzoekster, dochter L.J.H.G., betreft, bevestigen verzoekers *“dat ze door 2 personen op 2 motorfietsen benaderd werd”*, maar dat de andere familieleden niet veel belang hebben gehecht *“aan de detail van het aantal motorfietsen waarop de bedreigers kwamen”* noch aan *“de vraag of de bedreigers van zijn dochter gewapend waren of niet”*.

De gebrekkige kennis van derde verzoeker, jongste zoon A.G.H., wordt geweten aan de bedoeling *“om hem niet meer te traumatiseren”*, waardoor verzoeker J.G.G. zijn zoon *“geen details”* gaf.

Betreffende de voorgelegde klachtbrief, voeren verzoekers aan dat het, *“zelfs in België”*, de normale procedure is *“dat een klacht op verklaringen van een slachtoffer opgesteld wordt”*. Ze leggen uit dat tweede verzoekster, dochter L.J.G.H., het niet durfde om de naam van de bende te noemen in haar klacht omdat de politie *“banden met verschillende banden”* heeft en ze *“bang was om de Rastrojos voor de politie te noemen en ze te beschuldigen”*. Ze heeft de beschieting van haar vader, verzoeker J.G.G., niet vermeld *“omdat zijn dochter zich toen ze de klacht indiende op de bedreigingen tegen haar concentreerde, en niet op de aanval tegen haar vader (verzoeker)”*.

Verzoekers stellen dat verzoeker geen veiligheidsmaatregelen nam na de eerste bedreiging omdat *“hij niet dacht dat de bedreigingen zulke volgen zouden hebben”*, maar dat hij wel *“stopte met zijn werk nadat hij aangevallen werd, uit veiligheid overwegingen”*.

Dat verzoeker niet door de schoten geraakt werd, komt doordat *“hij snel weg gereden is toen de schoten begonnen zijn en dat hij met geluk ontsnappen kon”* en is volgens verzoekers geen objectief element.

Wat hun vertrek uit het land betreft, leggen ze uit *“dat hij tijd nodig had om uit het land vertrekken te kunnen, en dat hij zich ondertussen zo veel mogelijk thuis verstopte”* en dat hij van plan was *“om een paar maanden het land te verlaten, in de hoop dat zijn problemen zich kalmeren zouden en hij daarna*

terug zou kunnen keren”, maar dat dan besloten werd dat elk familielid “het land verlaten zou nadat de dochter van verzoeker benaderd en bedreigd werd”, doch dat ze “niet alle tegelijkertijd [konden] vertrekken omwille van onvoldoende financiële middelen”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers “Canada Board of Refugee and Immigration verslag “Colombia: The presence and activities of Los Rastrojos, including in Buenaventura; information on their relationship with the Gaitanist Self-Defense Forces of Colombia (Autodefensas Gaitanistas de Colombia, AGC) [also known as Gulf Clan (Clan del Golfo) or Úsuga Clan (Clan Úsuga), and formerly known as Los Urabenos]”; state response (2017-April 2018), COLIO6O86.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/5afadbl04.html> [accessed 9 April 2019] van 17/04/2018”.

Op 8 juli 2019 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer met daarbij de stukken waaraan gerefereerd wordt:

Cayeron 'Los Pokémon' en la Comuna 6

Lo que mueve la violencia en Cali, más allá de la tasa de homicidios

Cali es la ciudad con más homicidios en Colombia

Desarticulamos banda "la cancha" responsables de al menos 10 homicidios

Cae dos bandas que habfa cometido 20 homicidios en el Valle del Cauca

Se redujeron los asesinatos en Cali entre enero y mayo

Homicidios continúan disminuyendo en Cali

Cali baja los homicidios, pero sigue siendo la ciudad más violenta de Colombia »

Desarticulan a 'Los de la 8', banda senalada por microtráfico y varios asesinatos en Cali »

<http://www.qhubocali.com/asi-Daso/caveron-los-pokemon-en-la-comuna-6/>

<https://lasillavacia.com/silla-pacifico/lo-aue-mueve-la-violencia-en-cali-mas-alla-de-la-tasa-de-homicidios-70513>

<https://occidente.co/cali/cali-es-la-ciudad-con-mas-homicidios-en-colombia/>

<https://www.policia.gov.co/noticia/desarticulamos-banda-cancha-responsables-al-menos-10-homicidios>

https://caracol.com.co/emisora/2019/05/28/cali/1558999572_43Q180.html

<https://www.qhubocali.com/asi-paso/se-redujeron-los-asesinatos-en-cali-entre-enero-y-mayo/>

<https://occidente.co/cali/homicidios-continuan-disminuyendo-en-cali/>

<https://es.insightcrime.org/noticias/analisis/cali-baja-los-homicidios-Dero-sigue-siendo-la-ciudad-mas-violenta-de-colombia/>

<https://www.elpais.com.co/iudicial/desarticulan-a-los-de-la-8-banda-que-se-dedicaba-al-homicidio-y-microtrafico-en-cali.html>

Op 16 juli 2019 sturen verzoekende partijen een nota op waarbij ze reageren op de aanvullende nota van 8 juli 2019 van verwerende partij.

Op 17 december 2019 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met daarbij de hyperlinks naar de COI Focus “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, alsook de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia” van september 2015.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4.1. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Colombia omdat ze de bende “Los Rastrojos” vrezen. Ze verwijzen naar “het UNHCR-rapport « *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*”, waarin gesteld wordt dat “*depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions susceptible to extortion, including but not limited to agricultural workers and small landowners, peasant farmers, persons involved in informal and formal commerce such as tradesmen, public transport workers, taxi drivers, and street vendors may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or their membership of a particular social group based on the applicant's occupation (where disassociation from the profession is not possible or would entail a renunciation of basic human rights), or on the basis of other Convention grounds*”. Ze menen dat ze een nood aan internationale bescherming hebben “*in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van [verzoekers] politieke overtuigingen in de brede zin*”.

3.4.2. De Raad stelt vast dat in feite alle werkende personen vallen onder de UNHCR-lijst van beroepen die mogelijk kunnen worden gevisieerd door afpersers, met name zowel in de landbouw, als transport, de grote en kleine handel, alsook personen werkend in de informele als de formele economie. Een dergelijke lijst is dan ook niet behulpzaam tenzij om aan te duiden dat afpersing mogelijk iedereen kan treffen. Geenszins kan dit automatisch leiden tot het besluiten van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het volstaat immers niet te verwijzen naar zeer algemene theoretische richtlijnen om daaruit te besluiten dat een of ander criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals een vermeende “politieke opvatting”, van toepassing is. Deze dient dan ook *in casu* te worden aangetoond.

3.4.3. Verzoekers kunnen echter hun asielrelaas niet aannemelijk maken, noch middels verklaringen, noch middels bewijsstukken (zie infra).

3.4.4. Hoe dan ook hebben verzoekers zelf op geen enkel ogenblik in hun verklaringen enige indicatie gegeven dat zij werden gevisieerd omwille van een vermeende politieke opvatting, noch omwille van een andere grond voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Integendeel, verzoekers benadrukten het louter criminele karakter van hun belagers (notities J.G.G., p. 7-8, 10).

3.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5.1. De Raad wijst op de medewerkingsplicht van een asielzoeker bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De verklaringen van verzoekers worden echter gekenmerkt door talrijke incoherenties en onwetendheden die de geloofwaardigheid van het relaas volledig ondermijnen.

3.5.2. Zo legden verzoekers een zeer groot aantal tegenstrijdige, wisselende dan wel vage verklaringen af over hoeveel personen verzoeker benaderden in zijn garage (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) J.G.G., p. 7, 10; notities M.P.H.P., p. 4; notities A.G.H., p. 9-10), over wanneer verzoeker beschoten werd (notities A.G.H., p. 9-11), over hoeveel tijd er tussen de eerste benadering en de beschieting was (vragenlijst DVZ J.G.G., vraag 3.5; notities J.G.G., p. 7, 10; notities H.G.H., p. 3-4), over wanneer de kinderen werden ingelicht over voornoemde incidenten (notities J.G.G., p. 11; notities M.P.H.P., p. 4; notities H.G.H., p. 6), over wanneer en of verzoeker terug ging werken na de eerste benadering en hoe lang hij nog werkte alvorens onder te duiken (notities J.G.G., p. 11; notities J.L.G.H., p. 3; notities A.G.H., p. 11), over wanneer verzoekster M.P.H.P. en haar kinderen hun huis verlieten om bij familieleden te verblijven (notities A.G.H., p. 9; notities H.G.H., p. 5), over de verschillende verblijfplaatsen waar ze afwisselend “onderdoken” en hoelang ze er bleven (notities A.G.H., p. 8; notities M.P.H.P., p. 7, 13), over het incident waarbij verzoekster J.L.G.H. benaderd werd (notities J.L.G.H., p. 4; notities J.G.G., p. 12; notities A.G.H., p. 13) en over wanneer verzoekster J.L.G.H. hierdoor Colombia ontvlucht is (verklaring DVZ J.L.G.H., vraag 31; “April 2017.”; notities A.G.H., p. 5; “Maart 2017.”; notities M.P.H.P., p. 4-5). Kortom, verzoekers zijn over geen enkel aspect van het relaas coherent en eenduidig.

3.5.3. Wat betreft de incoherenties aangaande de benadering in de garage in juni 2016 en de datum van verzoekers terugkeer naar zijn werkplaats, wordt in het verzoekschrift telkens één versie van de feiten bevestigd, wat echter geen afbreuk doet aan de tegenstrijdige verklaringen dienaangaande die verzoekers aflegden toen ze gehoord werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal (notities J.G.G., p. 7, 10; notities M.P.H.P., p. 4; notities A.G.H., p. 9-10). Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn of aannemelijk te maken waarom eerder incoherente verklaringen hierover werden gegeven, is niet dienstig om de incoherenties te vergoelijken. Het feit dat verzoekster M.P.H.P. “sterk gestresseerd was”, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, is dan weer een loutere stelling die de onwetendheid omtrent het aantal personen (“Ik denk één of twee, ik vertel u wat mijn echtgenoot toen vertelde en wat ik me herinner. Ik weet nu niet of het er één of twee waren.”; notities M.P.H.P., p. 4) niet kan verschonen. Elke asielzoeker staat in zekere mate onder psychische druk en *in casu* wordt niet aannemelijk gemaakt dat stress aan de oorzaak lag van verzoeksters vaagheid omtrent de door haar zelf aangebrachte en beweerde feiten, temeer gezien zij over andere elementen wél probleemloos verklaringen aflegde ondanks de beweerde “stress”.

3.5.4. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de ouders hun kinderen de avond van de aanval hebben ingelicht, behalve H.G.H., die “niet altijd samen met hen woonde” en die aldus “een paar dagen na de aanval op de hoogte [werd] gesteld omdat hij op dezelfde avond niet thuis was met de rest van zijn familie”, kan de Raad enkel vaststellen dat ook deze - zoveelste - versie van de feiten niet strookt met de uitdrukkelijke verklaring van verzoeker J.G.G. dat hij de avond van de beschieting alle kinderen had ingelicht (notities J.G.G., p. 11). Evenmin kan de uitleg in het verzoekschrift verzoend worden met de eigen verklaringen van de zoon H.G.H. hieromtrent, namelijk dat eerst zijn moeder (M.P.H.P.), dan zijn zus (J.L.G.H.), dan hij (H.G.H.) en dan pas zijn jongere broer (A.G.H.) werden ingelicht (“Hij zei het eerst aan moeder, dan aan mijn zus, dan aan mij en dan aan de jongste. We wouden hem zo weinig mogelijk informatie geven.”; notities H.G.H., p. 6).

3.5.5. De stelling in het verzoekschrift aangaande de verblijfplaatsen van de familie na verzoekers vertrek, met name “dat zijn familie hem uitgelegd heeft dat ze vanaf mid februari 2017 elke 15 dagen tot maand van woonplaats veranderden”, zijnde “op beurt bij het huis van de moeder van verzoeker en bij 3 tanten”, kan de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoekster M.P.H.P. en haar kinderen H.G.H. - die toen nog in Colombia was - en A.G.H. - die steeds met zijn moeder mee van verblijfplaats wisselde - hierover niet verklaren (notities M.P.H.P., p. 7, 13; notities A.G.H., p. 8-9; notities H.G.H., p. 5). Van hen kan nochtans verwacht worden dat ze deze ingrijpende periode van onderduiken op een correcte, coherente en doorleefde manier zouden kunnen navertellen. De waarachtigheid van dit onderduiken wordt daardoor aangetast.

3.5.6. Waar de gebrekkige kennis van de jongste zoon, verzoeker, A.G.H., geweten wordt aan de bedoeling “om hem niet meer te traumatiseren”, waardoor verzoeker J.G.G. zijn zoon “geen details” gaf, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker A.G.H. niet enkel onwetend was over verschillende essentiële elementen van het relaas, maar dat hij ook verklaringen aflegde die niet stroken met die van andere familieleden. Zo liet verzoeker A.G.H. optekenen dat zijn vader J.G.G. niet meer ging werken na het schietincident, terwijl zijn vader zelf verklaarde dat hij nog zo’n vier dagen ging werken (notities J.G.G., p. 11) en zijn zus J.L.G.H. meende dat hij zelfs nog meerdere weken ging werken (notities J.L.G.H., p. 3). De verklaringen van verzoeker A.G.H. over wanneer hij met zijn moeder hun huis verliet

om bij familieleden onder te duiken, enkele dagen nadat zijn zus J.L.G.H. in februari 2017 benaderd werd (notities A.G.H., p. 9), strookt dan weer niet met de verklaringen van zijn broer H.G.H. die beweerde dat ze het huis reeds verlieten nadat verzoeker J.G.G. het land ontvluchtte in oktober 2016 (notities H.G.H., p. 5). Over de verschillende verblijfplaatsen waar ze afwisselend *“onderdoken”* en hoelang ze er bleven, kwamen de verklaringen van verzoeker A.G.H. niet overeen met die van zijn moeder (notities A.G.H., p. 8; notities M.P.H.P., p. 7, 13). Verder meende verzoeker A.G.H. dat zijn zus J.L.G.H. Colombia ontvlucht is in april 2017 (notities A.G.H., p. 5;) terwijl dit in maart 2017 was (verklaring DVZ J.L.G.H., vraag 31; notities M.P.H.P., p. 4-5). Verzoeker A.G.H. wordt bijgevolg niet enkel onwetendheden verweten, die volgens het verzoekschrift verklaard zouden kunnen worden omdat hem *“geen details”* verteld werden, maar ook het geven van verklaringen die niet overeenstemmen met die van zijn familieleden. Van verzoeker A.G.H. kon dan ook verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde elementen niet wist omdat hij hierover niet verteld werd teneinde *“hem niet meer te traumatiseren”*, dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren. Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom verzoeker A.G.H. tegenstrijdige verklaringen aflegt over belevenissen die hij beweerdelijk zelf heeft meegemaakt en dus zelf heeft kunnen waarnemen, zoals het onderduiken met zijn moeder.

3.5.7. Uit de zeer talrijke afwijkende en wisselende verklaringen van alle verzoekers kan slechts afgeleid worden dat ze de beweerde gebeurtenissen niet werkelijk hebben meegemaakt.

3.5.8. Verder merkt de Raad op dat het gedrag van verzoeker J.G.G. niet verzoenbaar is met zijn beweerde aanvaringen van de beruchte bende *“Los Rastrojos”*. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“hij niet dacht dat de bedreigingen zulke volgen zouden hebben”* en hij *“stopte met zijn werk nadat hij aangevallen werd, uit veiligheid overwegingen”*, blijkt uit de eigen verklaringen van verzoeker J.G.G. dat hij wel degelijk nog terugkeerde naar zijn werkplaats, nadat hij er in juni 2016 een eerste keer benaderd werd door bendeleden én nadat hij een week later op weg naar zijn werk beschoten werd (notities J.G.G., p. 3, 7, 10). Volgens verzoeker J.G.G. ging hij de dag na de beschieting al terug werken, waarna hij *“een week, 2 à 3 dagen. [...] zo'n vier dagen.”* (notities J.G.G., p. 11) bleef werken alvorens zijn ontslag in te dienen (notities J.G.G., p. 11). Zijn dochter J.L.G.H. meende zelfs dat verzoeker J.G.G. nog meerdere weken ging werken, nadat hij eerst een week was thuisgebleven (notities J.L.G.H., p. 3). Een dergelijke gang van zaken is logischerwijze niet te verzoenen met verzoekers bewering net een aanslag op zijn leven te hebben overleefd, op amper 200 meter van de ingang van zijn werkplaats (notities, p. 10).

3.5.9. Ook de vaststelling dat verzoeker J.G.G. in augustus 2016 beweerdelijk uit vrees voor zijn leven naar Israël vluchtte, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende, en uiteindelijk dit (veilig) land heeft verlaten om in oktober 2016 naar België te reizen *“omdat ik mijn zussen hier kwam bezoeken”* (notities J.G.G., p. 4), wijst erop dat verzoekers in werkelijkheid om persoonlijke migratieredenen hun land verlieten. Dit wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker ontkende een eerder paspoort op zijn naam te hebben gehad (notities J.G.G., p. 3), terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 augustus 2005 een visumaanvraag deed bij de Belgische ambassade te Bogota, Colombia, en hierbij gebruik maakte van een ouder paspoort. Verzoeker vertelt dus manifest niet de waarheid.

3.5.10. Tevens kwam verzoeker J.G.G. reeds op 26 oktober 2016 aan in België, maar diende hij pas op 23 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Ook verzoeker H.G.H. wachtte na zijn aankomst in België 12 september 2017 nog tot 29 november 2017 om een verzoek in te dienen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker J.G.G. van plan was *“om een paar maanden het land te verlaten, in de hoop dat zijn problemen zich kalmeren zouden en hij daarna terug zou kunnen keren”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is niet ernstig. Verzoeker J.G.G. zou Colombia reeds in augustus 2016 om veiligheidsredenen zijn ontvlucht en in februari 2017 werd zijn dochter, verzoekster J.L.G.H., beweerdelijk benaderd op zoek naar hem. De vaststelling dat verzoeker J.G.G. en verzoeker H.G.H. zo lang wachtten om een verzoek in te dienen, lang nadat duidelijk zou zijn geweest dat de problemen nog actueel waren, is dan ook een indicatie dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en relativeert als dusdanig de ernst van de door hen geschetste vervolging.

3.5.11. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de gewapende groep Los Rastrojos, dewelke onder andere ook in de departement en stad van verzoeker*

aanwezig en actief is, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker" (*"de Canada Board of Refugee and Immigration verslag "Colombia: The presence and activities of Los Rastrojos, including in Buenaventura; information on their relationship with the Gaitanist Self-Defense Forces of Colombia (Autodefensas Gaitanistas de Colombia, AGC) [also known as Gulf Clan (Clan del Golfo) or Úsuga Clan (Clan Úsuga), and formerly known as Los Urabenos]"*; state response (2017-April 2018)" en "het UNHCR-rapport « Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia » (p11)", dat "verzoeker afkomstig is uit een stad waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en de regering", dat "verschillende objectieve bronnen" bevestigen dat "de gewapende groep Los Rastrojos, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker", dat "de Rastrojos en andere gewapende groepen burgers tot doelwit nemen", dat het aantal moorden in de stad van verzoeker, Cali, tweemaal hoger is als het nationaal gemiddelde, "wat in Colombia veel betekend is", en dat de stad de 28 gevaarlijkste stad ter wereld is, volgens een verslag van de organisatie "Consejo ciudadano para la seguridad pública y justicia penal (CCSPJP) (zie Coi Focus- "République de Colombie: situation sécuritaire" van juni 2018, p28, in het administratief dossier)". Dergelijke stellingen zijn echter niet dienstig. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5.12. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verklaringen van verzoeker H.G.H. erop wijzen dat de bende "Los Rastrojos" niet zo alomtegenwoordig en doortastend is als verzoekers beweren. Verzoeker H.G.H. studeerde immers in Medellín, behaalde een diploma als kapper en verbleef en werkte er jarenlang, ook nadat zijn vader benaderd en beschoten werd (notities H.G.H., p. 2-3, 5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker H.G.H. noteren dat hij zich in Medellín "*relatief veilig*" voelde maar dat hij zijn vader achterna wou reizen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verzoekers zouden zich bijgevolg mogelijk elders kunnen vestigen om aan de beweerdde problemen, indien al geloofwaardig, te ontkomen.

3.5.13. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde klachtbrief van 11 februari 2017 werd louter opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster J.L.G.H.. Het verzoekschrift stelt dat het, "*zelfs in België*", de normale procedure is "*dat een klacht op verklaringen van een slachtoffer opgesteld wordt*". De Raad betwist dit niet maar verzoekster gaat eraan voorbij dat het enkele feit dat de verklaringen aan de basis van de klacht ongeloofwaardig werden bevonden, ook genoteerd werden in een klacht niet betekent dat ze daardoor waarachtig zijn of worden. Overigens ziet de Raad de zin niet in van de klacht van verzoekster J.L.G.H. nu zij de naam van de bende niet durfde te noemen in haar klacht omdat de politie "*banden met verschillende banden*" heeft en ze "*bang was om de Rastrojos voor de politie te noemen en ze te beschuldigen*". Door deze informatie niet mee te delen kan immers logischerwijze ook niet worden voldaan aan haar vraag aan de autoriteiten "*om bescherming te genieten en dat er de nodige formaliteiten verricht worden die erbij horen, om te vermijden dat die problemen nog verdere gevolgen zullen hebben omdat zij stelt dat haar grondwettelijke rechten geschonden zijn, dat treft haar volledig persoon*". Evenmin is het overtuigend dat de politie wél noteerde dat "*ze doodsb bedreigingen [krijgt] van voor haar onbekende personen die haar vragen om informatie te geven over waar haar vader zich bevindt*", maar dat ze weigerden te noteren dat haar vader reeds beschoten werd door deze groepering "*aangezien vader geen aangifte deed*" en "*omdat hij er niet was*" (notities J.L.G.H., p. 5) dan wel "*omdat zijn dochter zich toen ze de klacht indiende op de bedreigingen tegen haar concentreerde, en niet op de aanval tegen haar vader (verzoeker)*", zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Dergelijke inhoudelijke anomalieën in de klacht kan de aangehaalde feiten niet staven.

3.5.14. De overige door verzoekers neergelegde stukken - identiteitskaarten, paspoorten, militaire kaarten en rijbewijzen - betreffen elementen die niet betwist worden en die als dusdanig niet in het geding zitten.

3.5.15. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Ze beperken zich in hun verzoekschriften tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar ze laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.5.16. Gelet op het voorgaande blijkt noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.6.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate zijn zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus beroepen voldoen ze niet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.6.2. Verzoekers menen dat zij niet kunnen terugkeren naar Cali. Verzoekers voeren artikel 3 van het EVRM aan op het absolute recht van foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen. Ze verwijzen naar de vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM en stellen *"[h]et is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst"*. Hij vervolgt: *"In casu twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit een stad waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en de regering. Verschillende objectieve bronnen hierboven (...) bevestigen dat de gewapende groep Los Rastrojos, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker. Objectieve informatie duidt aan dat de Rastrojos en andere gewapende groepen burgers tot doelwit nemen. De aantal moorden in de stad van verzoeker, Cali, is twee mal hoger als de nationale gemiddelde, wat in Colombia veel betekend is. Bovendien is de stad is de 28 gevaarlijkste stad ter wereld, volgens een verslag van de organisatie Consejo ciudadano para la seguridad publica y justicia pénal (CCSPJP) (zie Coi Focus- "République de Colombie: situation sécuritaire" van juni 2018, p28, in het administratief dossier). Geen van deze gegevens word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) van de vreemdelingewet"*.

3.6.3. Vooreerst wijst de Raad op arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) van 18 december 2014 (GK), *"M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13 (§ 32 en § 36) dat stelt dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat."* (punt 33). Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst"* (punt 35). Ten slotte vervolgt het Hof in punt 36: *"Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*.

3.6.4. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, C-465/07, § 32).

3.6.5. Echter uit voorgaande blijkt dat verzoekers niet hebben aangetoond het mikpunt te zijn geweest van de gewapende groep Los Rastrojos, laat staan ernstig door hen bedreigd geweest te zijn. Voorts kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar gesteld wordt dat *"de gewapende groep Los Rastrojos, op bijna systematische manier burgers afpersen en vermoorden, waaronder zakkenvoerders, zoals verzoeker"*. Noch de door de verweerder toegevoegde COI of deze in het administratief dossier, noch het rapport van de Canada Board of Refugee and Immigration *"Colombia: The presence and activities of Los Rastrojos, including in Buenaventura; information on their relationship with the Gaitanist Self-Defense Forces of Colombia (Autodefensas Gaitanistas de Colombia, AGC) [also known as Gulf Clan (Clan del Golfo) or Úsuga Clan (Clan Úsuga), and formerly known as Los Urabenos]"*; state response (2017- April 2018), COL106086.E, (in bijlage bij het verzoekschrift) kan tot de conclusie van

systematische afpersing en moord van zaakvoerders blijken. De informatie bij het verzoekschrift over Los Rastrojos dateert van 2018 en betreft vooral Buenaventura. Hoe dan ook kan daarin duidelijk blijken dat niet afpersing van zakenmannen, maar drugstrafiek hun essentieel doel is en ze daarbij soms driest te werk gaan. Hun allianties met andere gewapende (drug)bendes worden erin kort beschreven alsook hun vermogen tot corruptie van politie en veiligheidsdiensten, wat verzoekers ook aanvoeren. Hun doelwitten zijn echter niet zakenmensen maar, concurrerende criminele bendes en voorts maatschappelijke leiders en personen die hun controle over grondgebied of drugstrafiek kunnen beletten. Ook hierin kunnen verzoekers niet gezien worden.

3.6.6. Verzoekers zijn afkomstig uit Cali in het departement Valle del Cauca. Verzoekers steunen hun verzoek om internationale bescherming niet op het verhoogd geweld in deze stad van herkomst. Verzoekers verklaren uitdrukkelijk dat ze Colombia verlaten hebben omwille van problemen van afpersing. Pas in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster niet naar Colombia kan terugkeren omwille van een situatie van algemeen geweld. Verzoekers steunen hierbij niet op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingewet - wat ter terechtzitting wordt bevestigd - zodat de Raad kan vaststellen dat verzoekers zelf aangeven dat het reëel risico op ernstige schade niet het gevolg is van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingewet.

3.6.7. De Raad kan inderdaad uit de lezing van de uitgebreide toegevoegde COI vaststellen dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punt 2 en 4). Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018 (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10). De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015). Verzoekers voeren dit rapport eveneens aan en wijzen op de hoogoplopende cijfers van gewelddaden. Verwerende partij, in de aanvullende nota van 8 juli 2019 en 17 december 2019, noch de Raad ontkennen dat gewapende groeperingen in ernstige mate de veiligheidssituatie van Colombia verstoren.

3.6.8. De Raad ontkent evenmin dat het departement Valle del Cauca - noch het eraan grenzende departement Cauca - ernstige problemen kent. Hetgeen verzoekers ook aanvoeren. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar, en havenstad Buenaventura, lijden het meest onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad (*masacre*). (COI Focus 2019, punt 6.2.2.). Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

3.6.9. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst pp. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via

transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p.39-40).

3.6.10. *In casu* dienen verzoekers zich niet te hervestigen nu ze in Cali wonen. De Raad leest in de COI aangebracht door de beide partijen dat Cali de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners is. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60 % van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel (COI Focus 2018, p. 29.) Hoewel Cali – zoals ook verzoekers aanhalen - praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad, voor een extra uitdaging vormt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's (COI Focus 2019, punt 6.5.3.).

3.6.11. Gelet op het voorgaande en de toegevoegde landeninformatie kunnen dan ook geen redenen worden vastgesteld waarom verzoekers die steeds in Cali woonden, niet kunnen terugkeren naar de stad waar ze woonden, opgroeiden en werkten. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verzoekers, tenzij uit vrije wil, naar een andere stad in Colombia of naar de hoofdstad zou moeten verhuizen. Een schending van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet ligt niet voor.

3.6.12. Evenmin kan worden vastgesteld dat burgers van de miljoenenstad Cali of van het departement Valle del Cauca, enkel door hun aanwezigheid aldaar, actueel een reëel risico dienen te vrezen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor

hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK